La doctrina del xoc contra el moviment independentista

La ràtzia repressiva no s’ha aturat. Des de la tardor de 2017, Òmnium Cultural ha xifrat en més de 2.500 les persones represaliades per les seves idees polítiques

Laura Aznar

Tamara Carrasco i la mare d'Adrià Carrasco/ Foto: ÀLEX RECOLONS – ACN

El divendres passat, la Fiscalia va protagonitzar un nou deliri, l’enèsim, en el cas de la Tamara Carrasco: li demana set mesos de presó per haver enviat “consignes” a través del WhatsApp animant els CDR a impulsar accions reivindicatives. Es tracta d’un nou exemple de la doctrina del xoc que aplica l’Estat contra la dissidència, i que va molt més enllà del moviment independentista. L’objectiu és generar por i estat d’alarma a tots els activistes socials i polítics.

El cas de la Tamara, membre del CDR de Viladecans, és de manual. L’abril de 2018, la Guàrdia Civil va arrestar la jove acusada de terrorisme, rebel·lió i sedició. Paral·lelament, l’Audiència Nacional va ordenar la detenció pels mateixos delictes d’Adrià Carrasco, que també formava part d’aquest col·lectiu a Esplugues del Llobregat, però ell va poder escapar i va exiliar-se a Bèlgica. Per mandat judicial, la Tamara va estar confinada al seu municipi més d’un any. La inexistència de proves va fer que el tribunal acabés retirant les acusacions inicials als dos activistes, però ara, la Fiscalia del

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya acusa la jove d'incitació a desordres públics i li demana set mesos de presó. Set mesos – després de tot el periple previ – per haver cridat a la mobilització, a tallar carreteres i a bloquejar infraestructures. **Aquests són els fets, però la pregunta és: I què, que ho fes?** A cap defensor del dret de manifestació sense fissures li pot semblar acceptable que l'Estat activi la via repressiva davant la protesta o la incitació a la mateixa.

Això de la Tamara no és nou, és clar. **La dinàmica obsessiva de l'aparell de l'Estat per frenar la dissidència política en general i els moviments d'alliberament nacional en particular està farcida d'episodis negres**. Un dels més foscos, en el cas dels Països Catalans, és l'anomenada 'Operació Garzón', que es remunta a l'any 1992. Una quarantena de persones van ser detingudes per ordre de Baltasar Garzón, que llavors era jutge a l'Audiència Nacional, per presumpta pertinença a Terra Lliure. En un context preolímpic, l'objectiu d'aquesta operació era desactivar el moviment independentista, fins i tot a costa de vulnerar els drets humans dels encausats: disset d'ells van denunciar haver estat víctimes de tortures per part de la Guàrdia Civil, però el magistrat no va voler esclarir els fets malgrat les evidències existents. L'any 2004, el Tribunal Europeu dels Drets Humans va condemnar l'Estat espanyol per haver-se negat a investigar les denúncies per maltractaments.

Salvant les distàncies, en l'onada repressiva contra l'independentisme que es va (re)obrir la tardor de 2017, la Tamara, com l'Adrià, el Valtonyc o els CDR detinguts el 23 de setembre són els nous bocs expiatoris, **caps de turc escollits amb una clara voluntat disciplinària**. El missatge és simple: 'estopa' i càstig contra el moviment independentista. La ràtzia repressiva no s'ha aturat per molt que la tensió entre Catalunya i Espanya hagi afluixat i que ara hi hagi un cert marge per parlar d'altres coses, com l'aprovació dels pressupostos a la Generalitat i a l'Ajuntament de Barcelona. Segueix ben viva per molt que a l'Estat s'hagi configurat un executiu autoanomenat progressista amb un to més amable, com a mínim en les formes. Per molt que en l'horitzó hi hagi la mesa de diàleg entre governs, que caldrà veure quins fruits dona i quines escletxes de negociació real permet. Es respiren aires de "normalitat" en algunes institucions… però es pot parlar de normalitat enmig de tanta excepcionalitat?

Continua la doctrina del xoc

Des de la tardor de 2017, Òmnium Cultural ha xifrat en més de 2.500 les persones represaliades per les seves idees polítiques. Aquest comptador inclou, entre d'altres, els presos i preses condemnades pel Tribunal Suprem i les exiliades, però també els alcaldes i professors investigats, els 7 CDR del 23-S, els gairebé 300 detinguts des del setembre del 2017, els 1.400 ferits entre l'1-O i les manifestacions posteriors a la sentència, i els empresonats – alguns d'ells tancats al CIE o deportats – en aquestes mateixes protestes, que van ser durament reprimides per la policia espanyola i també per la catalana. No està de més recordar que durant aquelles jornades hi va haver agents dels dos cossos policials que van propinar cops de porra al cap dels manifestants, que van fer servir la "tècnica del carrusel" com a mètode de dispersió, que van fer un mal ús dels projectils de foam i que la intervenció global, tant de la Policia Nacional com dels Mossos d'Esquadra, es va saldar amb 213 detinguts, més de 600 ferits i una trentena de persones en presó provisional. També convé tenir present que la Generalitat – amb un president al capdavant que animava els CDR a "apretar" – es va personar com a acusació particular en alguns dels casos en què els mossos haurien resultat ferits.

L'actuació de la policia espanyola no només va ser aplaudida pel ministre Grande-Marlaska, sinó que a més ha gaudit de total impunitat. En el cas de la policia catalana, no han transcendit les instruccions relacionades amb la gestió de l'ordre públic que el Departament d'Interior va donar als agents durant la setmana de protestes post-sentència. Tan sols s'ha fet públic que la conselleria va obrir 33 investigacions en el marc de l'auditoria que està duent a terme per valorar si la manera

d’actuar dels efectius es va ajustar als protocols establerts. **Tanmateix, no es coneixen encara els resultats d’aquesta investigació.**

Una sentència que abona la repressió contra la dissidència

La sentència de l’1 d’Octubre reconeix que “s’ha vist, en la desobediència civil, un patrimoni irrenunciable de tota cultura política madura, un augment en la qualitat moral de la societat i, fins i tot, l’expressió d’una ètica de la dissidència”. I afegeix: “D’aquí que la desobediència civil, entesa com la pública exteriorització de la dissidència i la reivindicada necessitat de canvi, té un paper valuós encaminat a la reinterpretació del que majoritàriament s’ha considerat com el bé comú”. Però malgrat els esforços (retòrics) del tribunal, **diversos juristes han advertit que la resolució del Suprem difumina el dret de manifestació** i obre la porta a què un excés en l’exercici d’aquest dret pugui ser qualificat de sedició. La sentència avalaria, segons els experts, que els impulsors d’algunes mobilitzacions puguin ser considerats com a responsables d’un alçament tumultuari que intenti evitar una resolució judicial, fet que permetria que fossin jutjats sota aquest tipus penal.

En els fonaments d’aquesta ofensiva judicial contra el moviment independentista hi rau una voluntat perversa: la criminalització de la protesta i del dret de manifestació i de participació política. I també un objectiu clar: provocar un “efecte dissuasiu” en l’exercici d’aquests drets fonamentals. En la lògica de l’Estat, el cas de la Tamara i de tants altres és un avís per navegants. Avui mateix s’ha fet públic que la Fiscalia sol·licita fins a sis anys de presó i una multa de 7.200 euros per un home al qual la Guàrdia Urbana hauria enxampat encenent un contenidor durant la vaga general del 18 d’octubre. La policia el va detenir llavors i continua en presó preventiva. Sis anys de presó per un contenidor cremat. Delirant.

Però quants deliris més estem disposats a tolerar com a societat en pro del retorn a la normalitat institucional? Des d’una perspectiva d’esquerres (i això pretén interpel·lar també aquelles formacions per les quals el restabliment de la governabilitat és positiva) la lluita contra les barrabassades del poder judicial, així com la urgència de bastir una unitat d’acció per confrontar-les, és una necessitat de primer ordre. I hauria de ser una exigència, encara que el compromís antirrepressiu pugui fer trontollar alguns equilibris i aliances polítiques. Tenim el deure de no relativitzar la persecució a la dissidència. Tolerància zero i sense matisos per tal que aquesta tònica, que ja s’ha convertit en quelcom massa “habitual”, no acabi sent normalitzada i passada per alt.